

Dagningen

En budbärare om Kristi närvaro

Dagningen-tidningen

Maj 2026

Innehållsförteckning

HUVUDARTIKEL.....	2
SVAR PÅ JOBS FRÅGA	2
BIBELSTUDIER.....	18
JONAS FELPLACERADE MEDKÄNSLA	18
VARNING MOT LÄTTJA.....	21
KRISTEN GENEROSITET.....	24
RÄTT SABBATSFIRANDE	27
ATT UPPMUNTRA VARANDRA.....	30
KRISTET LIV OCH LÄRA	33
ISRAELS VANDRING TILL RÖDA HAVET	33

Följ med i din Bibel!

Svar på Jobs fråga

***”Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?”
Job 14:14***

Inget ämne är av större allmänt intresse än det som ryms i denna gripande fråga som ställs av Job. Under normala omständigheter vill ingen dö, men alla inser att såvitt mänskligheten kan förutse väntar döden på varje människa. Därför är frågan i allas hjärtan och på mångas läppar om det finns liv efter döden.

Människor genom tiderna, i sin sorg över sina nära och käras död och i vissheten om sin egen slutliga undergång inför den stora fienden, döden, har utformat alla möjliga filosofier för att lugna sin rädsla och förneka verkligheten i det som är så tragiskt verkligt. De har anammat tron att döden inte är vad den verkar vara; att den är ett sätt för människor att träda in i en annan och mer sublim livsvärld eller, i vissa fall, till ett tillstånd av evig plåga.

Var är de döda? Vad händer när en människa dör? Är de döda mer levande än de levande? För tusentals år sedan ställde den rättfärdige mannen Job den fråga som citeras i vår inledande vers: ”Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?” Här talade Guds profet för miljarder människor som har sört förlusten av sina nära och kära, och som själva, i likhet med hela mänskligheten, har fruktat den oundvikliga dödens ankomst.

Job hade ett personligt och livsviktigt intresse av svaret på sin fråga, för han hade just bett Gud att låta honom dö . (Job 14:13). Job var inte trött på att leva, men han var utmattad av lidande till den grad att han undrade om livet under sådana förhållanden var värt att leva. Jakob skrev: "Ni har hört om Jobs tålamod." (Jakob 5:11). Job behövde tålamod, för Gud hade tillåtit att svåra olyckor drabbade honom. Hans hjordar, hans boskap och hans familj förstördes alla. Han förlorade sin hälsa och drabbades av en motbjudande hudsjukdom som täckte hela hans kropp. Till slut vände sig hans hustru mot honom och sade: "Förbanna Gud och dö." Job 2:9

Job hade dock ingen avsikt att förbanna Gud. Han litade på Gud även om han inte förstod varför han fick lida så mycket. Förståeligt nog sökte han befrielse från lidandet om det var Guds vilja, så han bad: "O, om du bara skulle gömma mig i graven, om du bara skulle hålla mig i hemlighet, tills din vrede är förbi, om du bara skulle bestämma en bestämd tid för mig och minnas mig!" Job 14:13

Efter att på detta sätt ha bett Gud att låta honom dö, funderade Job över vad det skulle innebära om Gud besvarade hans bön och tillät honom att gå in i döden. Så frågade han, med orden i vår inledande text: "Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?" Job frågade utifrån sin egen erfarenhet och sina egna känslor. Men som Guds profet är hans ord gudomligt inspirerade, så vi vet att han formulerade frågan om livet efter döden på ett sätt som stämmer överens med sanningen i Guds ord om ämnet.

Det är viktigt att notera att Job inte frågade: "Om en människa dör, är hon då mer levande än någonsin?" Han frågade inte heller: "Om en människa dör,

betyder det att hon har gått till himlen eller till en plats av plåga?” Job visste att när en människa dör, är hon död, så den fråga han ställde var: ”Kommer hon att leva igen?” På så sätt uppmärksammas vi på den stora grundläggande sanningen i Bibeln att livet efter döden beror på att de döda återuppväcks till liv. Det finns hopp om liv efter döden, inte för att det inte finns någon död, utan för att Gud har lovat att använda sin mäktiga kraft för att återuppväcka de döda till liv. Job trodde att om han fick dö för att slippa ytterligare lidande, skulle Gud senare återuppväcka honom till liv. Han sade: ”Alla dagar av min bestämda tid skall jag vänta [i döden], tills min förvandling [från död till liv] kommer. Du skall kalla, och jag skall svara dig; du skall ha en önskan om dina händers verk.” Job 14:14,15

Hoppet om uppståndelsen

Det är detta hopp om uppståndelsen som Job hade, vilket framställs så tydligt och med sådan tröstande försäkran i Nya testamentet. Aposteln Paulus skrev: ”Eftersom döden kom genom en människa, kom också de dödas uppståndelse genom en människa.” (1 Korintierbrevet 15:21). I denna text överträdde den fullkomliga ”människan” Adam den gudomliga lagen och ådrog sig själv och sina efterkommande dödsstraffet. Den fullkomlige ”människan” Jesus tog syndarens plats i döden och gjorde därmed det möjligt för Adams släkte att befrias från döden genom uppståndelsen. Detta är vad Paulus menade när han skrev: ”Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv genom Jesus Kristus, vår Herre.” Romarbrevet 6:23

Varför denna förvirring?

Grunden till mycket av förvirringen kring livet efter döden har sitt ursprung i Edens lustgård. Gud sade till Adam: "Du får inte äta av trädet som ger kunskap om gott och ont, för när du äter av det kommer du säkert att dö." (1 Mosebok 2:17). Senare frågade Satan, genom ormen, Eva om detta och sade: "Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av något träd i trädgården?" Eva bekräftade vad Gud hade sagt, inklusive hans uttalande att döden skulle vara straffet för olydnad. 1 Mosebok 3:1-3

Då svarade Satan Eva och sade: "Ni kommer inte att dö." (1 Mosebok 3:4). Detta var en uppenbar förnekelse av vad Skaparen hade sagt. I praktiken anklagade Satan Gud för att ljuga när han sade att döden skulle vara straffet för olydnad. Möjligen trodde Satan att han på något sätt kunde omintetgöra det gudomliga syftet att ålägga människan dödsstraffet. Om så var fallet upptäckte han snart att hans försök var fruktlösa, ty mänskligheten började dö.

Satan medgav dock inte att han hade fel. Istället började han, genom mänskliga medhjälpare, sprida lögnen att döden inte är vad den verkar vara, att det inte finns någon död. I den mån han kunde få människor att tro på detta skulle han bevisa att han talade sanning när han sa till Eva: "Ni kommer inte att dö"; ni kommer bara att verka dö, och när ni verkar dö kommer ni att vara mer levande än någonsin.

Jesus sade om Satan: "Han är en lögnare och lögnens fader." (Joh. 8:44). Med andra ord var Satan upphovsman till den första lögnen, och det var den

mest förödande och långtgående lögn som någonsin har berättats. Denna lögn, som har sitt ursprung i Edens lustgård, har förvrängt sanningen om döden i sinnet hos människor av alla nationer och religioner; medan sanningen, såsom den uttrycks av Gud i uttalandet: "Ni kommer säkert att dö", endast har trots av relativt få.

Lögnen om den "separata enheten"

Det har varit uppenbart för alla att människokroppen dör och återgår till jordens beståndsdelar. Satan visste att det inte fanns något sätt för honom att lura människorna när det gällde detta. Därför började han sprida uppfattningen att det finns något inom den mänskliga organismen som är skilt från kroppen, en entitet som flyr från kroppen när den dör och fortsätter att leva. I bekännande kristna kretsar betecknas detta odefinierbara något som den "odödliga själen".

De forntida egyptierna höll fast vid denna uppfattning. Den antogs senare av grekiska och romerska filosofer. Efter att apostlarna somnat in i döden infördes den i den kristna kyrkan av hedniska filosofer. Även om den beskrivs på olika sätt har denna teori om att det finns något inom människan som inte kan dö, och att det därför inte finns någon död, varit den allmänna tron hos de flesta religiösa människor, både kristna och icke-kristna.

Bibeln visar att denna tanke var utbredd bland många redan på kung Salomos tid, och vi ser att han bekämpar detta villfarelse med sanningen. Han skrev: "Det som drabbar människors barn drabbar också djuren; samma sak drabbar dem: när den ene dör, dör också den andre; ja, de har alla samma

andedräkt; så att människan inte har någon fördel framför djuret; ty allt är fåfänglighet. Alla går till samma plats; alla är av stoft, och alla blir till stoft igen. Vem vet [vem kan bevisa] om människans ande stiger uppåt och djurets ande sjunker ned till jorden?" Predikaren 3:19-21

Hur tydligt uttrycker inte Salomo Guds sanning, när han bekräftar att människan och djuret är lika i döden, att de alla har en och samma andedräkt, eller "ande", som samma hebreiska ord översätts i Predikaren 3:21. Efter att på detta sätt ha framfört sanningen frågar han: "Vem vet [kan bevisa motsatsen]?" Han visste uppenbarligen att de omgivande hedniska nationerna höll fast vid Satans lögn att det inte finns någon död, att medan kroppen dör finns det en "ande" som går "uppåt" och fortsätter att leva. Men detta, visar Salomo, är inte sant. Han säger snarare att i döden är människan och djuren lika. Människans överlägsenhet ligger i det faktum att Gud har lovat att återuppväcka döda människor till liv vid uppståndelsen, men inte har lovat att göra detta för de lägre djuren.

"Odödlig själ" finns inte i Skriften

Uttrycket "odödlig själ" förekommer inte någonstans i Bibeln, och Skriften lär inte heller på något sätt att en separat enhet bor i människokroppen och flyr för att leva någon annanstans när kroppen dör. Det första stället där ordet "själ" används i Bibeln är i 1 Mosebok 2:7. I denna vers berättas det att Gud skapade människan av "jordens stoft och blåste livets ande i hennes näsborrar; och människan blev en levande själ".

Lägg märke till att versen säger att människan "blev" en levande själ, inte att hon "har" en själ. En "levande själ" är helt enkelt ett levande väsen, eller en levande varelse, som, som denna text avslöjar, är resultatet av föreningen mellan livets andedräkt och organismen, eller kroppen. Kroppen är inte själen. Livets andedräkt är inte själen. Det är när andedräkten, genom gudomlig kraft, ger liv åt kroppen som kombinationen av de två resulterar i en "levande själ".

Salomo sade att människan och djuren alla har samma andedräkt, och han hade rätt. Om människor och lägre djur som förintades i syndafloren läser vi: "Allt kött som rörde sig på jorden dog, både fåglar och boskap och vilda djur och alla kräddjur som krälar på jorden, och alla människor: Allt som hade livets andedräkt i näsborrarna, allt som fanns på det torra landet, dog." 1 Mosebok 7:21,22

Eftersom djurvärlden lever genom samma "livets andedräkt" som gör det möjligt för människan att leva, är även djuren "levande själar". Denna viktiga sanning döljs för den som läser Bibeln utan närmare eftertanke på grund av inkonsekvenser i översättningen. I 1 Mosebok 1:24 står det till exempel: "Gud sade: 'Låt jorden frambringa levande varelser efter deras slag, boskap, kräddjur och vilda djur efter deras slag.' Och så blev det." I denna text är uttrycket "levande varelse" en översättning av exakt samma hebreiska ord som de som översätts med "levande själ" i 1 Mosebok 2:7, där hänvisningen gäller Adam – orden "varelse" och "själ" är båda översättningar av det hebreiska ordet "nephesh". Eftersom översättarna strävade efter att fastställa en skillnad mellan människan och djuren,

vilket Skrifterna inte ger stöd för, använde de ordet "varelse" när det hänvisades till de lägre djuren, och "själ" när texten hänvisade till människan. Inte undra på att Salomo skrev: "När den ene dör, dör också den andre."

Den rätta tanken uttrycks tydligt av Salomo, som när han beskrev vad som händer när en människa dör skrev: "Då återvänder stoftet till jorden, såsom det var, och anden återvänder till Gud, som gav den." (Predikaren 12:7). Den enkla sanningen som framställs i denna text förvirras i många människors sinnen av ett missförstånd av ordet "*ande*". Det översätter det hebreiska ordet "*ruach*", som helt enkelt betyder "andning" eller, som i detta fall, livets osynliga kraft.

Denna text antyder inte ens i närheten att när en människa dör finns det en medveten varelse som flyr från hennes kropp och tas upp till Gud i himlen. Ordet "*återvända*" som används i ovanstående text utesluter möjligheten till en sådan tolkning. Kroppen återvänder till stoftet eftersom den kom från stoftet. Om "*anden*" var en separat varelse som återvände till Gud, skulle det innebära att den tidigare bodde hos Gud och fick tillstånd att tillfälligt komma till jorden för att bebo en mänsklig kropp. Hur orimlig skulle inte en sådan slutsats vara!

Hur väl stämmer dock Salomos definition av döden överens med de fakta som framgår av Bibeln om människans levande själ eller varelse? När kroppen och andedräkten återvänder till sina ursprungliga källor, upphör den levande själen, eller varelsen, att existera. Den har dött, och döden är straffet för synd. I Hesekiel 18:4 står det i enkla ord: "Den själ som syndar, den skall dö."

Döden kallas ”sömn”

Eftersom Gud har lovat att återuppväcka döda människor till liv, talar Bibeln om dem som har dött som om de sover. Denna viktiga sanning i Bibeln framhävs av Jesus när han talar om döden av Lazarus, bror till Marta och Maria. Han sade till sina lärjungar: ”Vår vän Lazarus sover.” Lärjungarna trodde att Jesus syftade på naturlig sömn, så han sade tydligt till dem: ”Lazarus är död.” Johannes 11:11–14

Här framförde Jesus en av de grundläggande lärorna i Guds ord. Lazarus var död, men han ”sov” också. När Gud sade till Adam att olydnad skulle leda till döden – ”Du kommer säkert att dö” – syftade han på livets utplåning. Denna utplåning av livet skulle ha varit permanent om det inte vore för att Gud fortfarande älskade sina mänskliga varelser och ordnade förlossning för dem genom gåvan av sin älskade Son som mänsklighetens Förlossare och Frälsare från döden. Johannes 3:16, 17; 1 Timoteus 2:3–6

Jesus gav sitt ”kött”, sin mänsklighet, som en ”lösen [grekiska: motsvarande pris] för alla”, ”för världens liv” (Johannes 6:51). Den fullkomlige mannen Adams olydnad förde med sig synd och död över alla hans efterkommande. Guds rättvisa krävde ”liv för liv”, den fullkomlige mannen Jesu död – för att uppväga den olydnad och dödsstraff som lagts på Adam. Jesu död utgjorde ”lösen”, eller motsvarande pris, för Adam. Följaktligen var det Jesus som ”genom Guds nåd skulle smaka döden för varje människa”. (2 Mosebok 21:23; Rom 5:12–19; Hebr 2:9). På så sätt ordnades det så att straffet, dödsdomen, som utdömts mot Adam och hans

släkte, kunde betalas. Även om alla har fortsatt att dö, kommer det, tack vare den förlossning som ordnats genom Kristus Jesus, att ske ett uppvaknande av de döda. Därför använder Bibeln termen "sömn" för att beskriva deras tillfälliga frånvaro av liv.

De som sover är omedvetna om den yttre världen, och detsamma gäller de som är döda. De ser ingenting, hör ingenting, vet ingenting. Bibeln säger: "De levande vet att de ska dö, men de döda vet ingenting." (Predikaren 9:5). De som sover kan väckas; så kan och kommer de som "sover" i döden att väckas. Som Jesus sade om Lasarus: "Jag går dit för att väcka honom ur sömnen." (Johannes 11:11). Alla som sover i döden ska genom gudomlig kraft väckas på morgonen av jordens nya dag. Det är därför vi läser: "Gråt kan vara en natt, men glädje kommer på morgonen." Psalm 30:5

Marta tröstas

Jesus och den lilla familjen i Betania – Maria, Marta och Lasarus – var nära vänner. När Lasarus blev sjuk befann sig Jesus och hans lärjungar en bit från Betania. Systrarna skickade bud till Jesus om Lasarus sjukdom, men han begav sig inte omedelbart till dem. Han väntade i två dagar. Jesus meddelade sedan att Lasarus hade dött och sov, och att han skulle "väcka honom ur sömnen". Johannes 11:1–15

Marta gick ut för att möta Jesus när han närmade sig deras hem. Hon tillrättavisade honom milt och sade: "Herre, om du hade varit här, skulle min bror inte ha dött." (Johannes 11:21). Marta var förkrossad, och detta var ett utmärkt tillfälle för Jesus att trösta

henne, vilket han också gjorde. Vilka tröstande ord sade Mästaren till Marta i hennes stund av stort behov? Sa Jesus till henne, som ofta har sagts under liknande omständigheter: "Marta, din bror är inte riktigt död, han har bara kastat av sig sitt yttre skal, sin kropp"? Sa han att den verkliga Lazarus var mer levande än någonsin? Sa Jesus till Marta att Lazarus "själ" troligen svävade i närheten? Sa han: "Marta, det finns ingen död"?

Jesus sa inget av detta. Han hade tidigare sagt till sina lärjungar: "Lazarus är död", och han skulle nu inte motsäga denna sanning genom att säga till Marta att hennes bror var mer levande än någonsin. Det han sa för att trösta Marta stämde överens med vittnesbördet i hela Guds ord. Eftersom han visste att Lazarus faktiskt var död, sa han till Marta: "Din bror kommer att leva igen." Johannes 11:23

Marta var inte säker på vad dessa ord innebar. Hon visste att Jesus hade väckt andra från dödens sömn, och hon hade sagt till Jesus: "Vad du än ber Gud om, kommer Gud att ge dig det", men hon var inte säker på att Jesus just då skulle be Gud att väcka hennes bror från dödens sömn. Hon svarade: "Jag vet att han kommer att leva igen vid uppståndelsen på den yttersta dagen." Johannes 11:22,24

Marta visste tydligt att det skulle ske en allmän uppståndelse av alla döda, och att Lazarus då skulle väckas ur dödens sömn. Hon kände till de löften som finns nedtecknade i Gamla testamentet, och hon hade lyssnat med vördnad och tro på Jesu läror, så hon visste att det fanns ett härligt hopp om uppståndelse för hela mänskligheten. Marta förstod också att den allmänna uppståndelsen skulle äga rum på "den sista dagen". Den sista dagen är inte

”domedagen”, som många har trott. Ordet ”dag” avser i detta sammanhang en period, en tid i Guds stora plan för mänsklighetens frörlösning och frälsning från synd och död.

Det finns olika tidsperioder, eller tidsåldrar, i Guds frälsningsplan, både före och efter Kristi första ankomst. Dessa har varit förberedande tidsåldrar under vilka Gud har utvalt och förberett dem som skulle samarbeta med Jesus under den sista perioden av den gudomliga ordningen, tidsåldern för Guds rättfärdiga rike, under Kristi styre. (Jeremia 23:5; Matteus 6:10). Det är då som Guds plan kommer att nå sin fullbordan genom de dödas uppväckelse och återställandet till fullkomligt liv för alla som då tror och lyder lagarna i Kristi rike.

Marta kände till denna sista tidsålder, eller sista dagen, i Guds plan, och att hennes bror och alla som hade dött då skulle väckas ur dödens sömn. Marta visste dock inte om det var detta Jesus menade när han sade: ”Din bror kommer att leva igen”, och Jesus förklarade inte heller direkt för henne vad hans omedelbara avsikter var. I stället svarade han: ”Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig, han skall leva, även om han dör; och den som lever och tror på mig skall aldrig dö.” (Joh. 11:25, 26). Genom att identifiera sig som ”uppståndelsen och livet” visade Jesus att han var den som skulle väcka alla döda på den yttersta dagen. Sedan, under riket, kommer han att ge evigt liv till alla som blir lydiga mot Guds principer och som vid den tiden helhjärtat har trott på honom.

Efter att ha försäkrat Marta om att mänskligheten skulle väckas till liv vid uppståndelsen frågade Jesus henne: ”Tror du på detta?” Marta svarade: ”Ja,

Herre, jag tror att du är Kristus, Guds Son.” (Joh. 11:26, 27). Marta förstod, och helt riktigt, att Kristus, eller den utlovade Messias, skulle sändas till världen för att rädda mänskligheten från döden, och att detta skulle åstadkommas genom ett uppvaknande av alla de som sover i döden. Hon trodde att i Jesus fanns ”uppståndelsen och livet”.

Lazarus väcktes

Efter att Marta hade bekänt sin tro på Jesus som Messias och på hans förmåga att återuppväcka de döda, återvände hon hem och bad Maria att följa med henne för att möta Jesus, vilket hon gjorde. Jesu hjärta rördes av denna scen av sorg och stort förlust, och tillsammans med de andra grät även han. Sedan bad han att få se graven där Lazarus var begravd. Johannes 11:28–35

Stående vid graven bad Jesus att stenen framför ingången skulle rullas bort. Då protesterade Marta. Hon hade tidigare bekänt sin tro på att Jesus kunde återuppväcka hennes bror till liv, men nu tvivlade hon och sade till Jesus: ”Herre, vid det här laget luktar han illa, för han har varit död i fyra dagar.” (Johannes 11:39). För Jesus spelade detta ingen roll. Han var på väg att med Lazarus visa vad som i slutändan skulle åstadkommas genom gudomlig kraft för alla som har dött, och där gudomlig kraft verkar spelar det ingen roll om en person har varit död i fyra dagar eller i tusentals år; livet kan återuppväckas. Han som som Guds redskap skapade livet från början är fullt kapabel att återuppväcka livet.

Stående framför den öppnade graven, och efter en lämplig bön, ropade Jesus med hög röst: ”Lazarus,

kom ut.” (Joh. 11:43). Det är intressant att notera vad berättelsen inte säger. Den säger inte om Lazarus att han hade gått till himlen och återvänt. Lazarus hade inte gått till himlen. Den säger inte att han hade hamnat i en avgrund av evig tortyr i ” ” och befriats från plågan. Det finns ingen avgrund av evig tortyr.

Berättelsen säger att när Jesus ropade: ”Lazarus, kom ut ... kom den som var död ut.” Lazarus, ”den som var död”, hade väckts ur dödens sömn. Befriad från sina gravkläder umgicks Lazarus och återförenades med sin familj och sina vänner som han hade gjort tidigare. Återuppväckt till liv var han varken ett spöke eller en ande. Han var samma Lazarus som förut. Han var glad över att vara vid liv igen, och hans familj var glad över att ha honom tillbaka.

”Förvånas inte”

Vid ett tidigare tillfälle, när Jesus talade om de dödas uppståndelse, sade han: ”Förvåna er inte över detta, ty en stund kommer då alla som är i gravarna skall höra hans röst och komma ut, de som har gjort det goda till livets uppståndelse, och de som har gjort det onda till domens uppståndelse.” (Joh. 5:28, 29). Här försäkras vi om att precis som Lazarus kallades fram ur graven, så kommer alla döda att kallas fram vid den allmänna uppståndelsen.

Vi noterar att Jesus här också talar om två allmänna grupper i uppståndelsen – de som har gjort gott och de som har gjort ont eller har underlåtit att göra gott. De som har gjort gott omnämns i vers 24 som ”de troende” i den nuvarande tidsåldern. Dessa kommer inte att ställas inför framtida dom, ty de klarar sin prövning framgångsrikt i det nuvarande livet.

Eftersom de har gjort "gott" genom att tro och troget följa i Jesu fotspår, har de visat sig värdiga att kallas upp från döden till en uppståndelse av "liv" vid ". De som inte på detta sätt har visat sig värdiga väcks upp från döden och ställs inför dom, ty deras uppvaknande kommer att äga rum under världens tusenåriga domedag. Apg 17:31; 2 Pet 3:8; Upp 20:6

Det grekiska ordet som översätts *med "dom"* i Johannes 5:29 är "*krisis*". Alla som nu inte visar sig värdiga livet kommer att ställas inför en kris när de väcks ur dödens sömn. De kommer då naturligtvis att bli fullt upplysta om vad det handlar om. De kommer att ges möjligheten, baserat på full förståelse, att acceptera den livsförsörjning som skapats för dem genom Kristus och att lyda lagarna i hans rättfärdiga rike, som då kommer att styra hela mänsklighetens angelägenheter. Om de accepterar och lyder, kommer de att återställas till fullkomlighet i det mänskliga livet och leva för evigt. Detta kommer att vara deras fullständiga uppståndelse. Om de inte accepterar och lyder, kommer de att återföras till döden. Om den tiden sade Petrus att de som inte lyder "kommer att utrotas fullständigt" bland folket. Apostlagärningarna 3:23

De troende i denna tidsålder, som har visat sig värdiga att leva och regera med Kristus, kommer att uppstå i uppståndelsen till "härlighet, ära och odödlighet". (Romarbrevet 2:7). Odödligheten ses alltså inte som en inneboende egenskap hos människan, utan som en härlig belöning som erbjuds dem som är villiga att lida och dö med Jesus för att de ska kunna leva med honom. Som medarvingar till Jesus i hans rike kommer dessa också att vara meddomare tillsammans med honom under den

domstiden. 1 Korintierbrevet 6:2;
Uppenbarelseboken 3:21; 5:10

Vilken lycklig fullbordan av Guds plan detta kommer att bli! Syndens och dödens välde, som orsakades av Adams överträdelse i Eden, ska inte vara för evigt. Alla som har dött under denna långa period av gråt ska väckas och ges en individuell möjlighet att lyda Guds lagar och leva för evigt på jorden.

Detta är ett härligt hopp för mänskligheten, och Guds profet David uttrycker det symboliskt och vackert. Vi citerar: "Säg bland folken: Herren regerar. Världen är fast grundad; den kan inte rubbas; han skall döma folken med rättvisa. Låt himlarna jubla, låt jorden glädjas; låt havet jubla och allt som finns däri. Låt fälten jubla och allt som finns på dem; låt alla skogens träd sjunga av glädje. ... Han kommer för att döma jorden. Han kommer att döma världen med rättfärdighet och folken med sin trofasthet." (Psaltaren 96:10–13). Ja, det finns liv efter döden, för genom gudomlig kraft kommer de döda att återuppväckas till liv. Detta är det stora hopp som erbjuds oss i Guds ord.

Jonas felplacerade medkänsla

**Nyckelverser: "Då sade Herren: 'Du har brytt dig om denna växt, fastän du inte har skött den eller fått den att växa. Den växte upp över natten och dog över natten. Och skall jag inte bry mig om den stora staden Nineve?'
Jona 4:10,11**

**Utvalda bibelställen:
Jona 3:1-5; 4:1-11**

Nineve var huvudstaden i det assyriska riket, en av Israels fiender. (2 Kungaboken 19:36). Gud hade beordrat profeten Jona att förkunna för niniviterna att han på grund av deras ondska skulle förgöra dem inom fyrtio dagar. Efter att ha hört Jonas förkunnelse utfärdade kungen ett dekret om att "varken människa eller djur" fick "äta eller dricka vatten" och att de alla skulle "ropa högt till Gud". Då "vände de sig bort från sina onda vägar, och Gud förbarmade sig och lät inte den undergång komma över dem som han hade hotat med." Jona 1:2; 3:1-10

Men detta "väckte stor missnöje hos Jona, och han blev mycket arg". Jona sade till Gud: "Jag visste att du är en nådig Gud, barmhärtig, sen till vrede och full av godhet, en Gud som avstår från att sända olycka. Nu, Herre, ta mitt liv, ty det är bättre för mig att dö än att leva." Då svarade Herren: "Är det rätt av dig att vara arg?" Jona 4:1-4

Kanske hade Jona i åtanke det grymma sätt på vilket assyrierna hade behandlat hans eget folk i flera generationer. Han kanske var angelägen om att se domen verkställas och denna nation utrotas. (Jesaja kapitel 36). Mycket besviken lämnade profeten staden. Han satte sig på en närliggande sluttning, i skuggan av ett skjul som han hade byggt, för att "se vad som skulle hända med staden". Jona 4:5

Då "lät Gud växa upp en kalebass ... för att den skulle ge skugga" över Jona, och profeten "blev mycket glad". Men nästa morgon förstörde en mask, som Gud också hade låtit växa upp, kalebassen. När solen gick upp "slog den på Jonas huvud, så att han ... önskade i sitt hjärta att få dö". Jona 4:6-8

Gud sade till Jona: "Är det att göra gott som misshagar dig, på grund av kalebassen?" "Du har haft medlidande med kalebassen, som du inte har arbetat för, och som du inte har vårdat, som var en nattens son och som omkom som en nattens son, och skall jag inte ha medlidande med Nineve?" (Jona 4:9-11). Uttrycket "nattens son" användes när man hänvisade till något som hade en "förgänglig" natur. Herren påpekade den stora kontrasten mellan Jonas oro och medlidande för en växt, jämfört med folket i Nineve.

Jonas önskan om hämnd på assyrierna, för de orättfärdigheter de hade begått i det förflutna, hade gjort honom blind för det faktum att de nu hade omvänt sig inför Gud. Gud såg ninivernas gärningar, att "de vände sig bort från sina onda vägar" och förändrade sitt liv och sitt uppförande. Det var detta som fick Herren att ge efter.

Jesus bekräftade sanningshalten i denna berättelse i Jona-boken och hur niniviterna verkligen ångrade sig. (Lukas 11:29-32). Verserna 31 och 32 i detta avsnitt bevisar att alla döda, inklusive niniviterna, kommer att uppstå under det framtida riket på jorden. Vid den tiden kommer domen över dem som kritiserade och förföljde Jesus under hans första ankomst att bli mindre förmånlig än domen över dem som aldrig såg eller hörde Jesu predikningar och mirakel. En lärdom för oss: vi har ett ansvar för den kunskap vi har fått. Lukas 12:48

Varning mot lättja

***Nyckelvers: ”Jag har visat er allt, hur ni genom att arbeta på detta sätt bör stödja de svaga och minnas Herrens Jesu ord, hur han sade: Det är mer välsignat att ge än att ta emot.”
Apostlagärningarna 20:35***

***Utvalda bibelställen:
Apostlagärningarna 20:33-35; 2
Tessalonikerbrevet 3:6-12***

Aposteln Paulus hade anlät till Milet, en hamnstad, mot slutet av sin tredje missionsresa. Medan han väntade på att skeppet skulle avgå, sände han bud till de äldste i den närliggande staden Efesos och frågade om de kunde komma och träffa honom. Det skulle bli sista gången Paulus såg dem.

När de äldste anlände berättade Paulus om ”det liv jag levt bland er hela tiden, i tjänst för Herren i all ödmjukhet, med tårar och mitt i provningar”. Han sade: ”Jag har aldrig dragit mig undan ... från att undervisa er offentligt och i era hem och uppmana både judar och greker att vända sig till Gud och tro på Jesus, vår Herre.” Apostlagärningarna 20:18-21

Paulus uppmanade de äldste: ”Akta på er själva och på hela hjorden” och ”vara herdar för Guds församling”. (Apg 20:28). Här påpekar Paulus att de äldste hade ett dubbelt ansvar, både för sig själva och för bröderna, över vilka Herren hade gjort dem till underherdar. ”Akta er”, det vill säga var vaksamma och granska inte bara vad ni gör, utan granska också era motiv.

Sedan påminde Paulus dem: "Jag har inte begärt någons silver eller guld eller kläder. Ni vet själva att dessa mina händer har försörjt mina egna behov och de människor som är med mig." (Apg 20:33,34). Paulus var "tältmakare" till yrket och vittnade om att han arbetade "dag och natt, för att vi inte skulle vara till last för någon av er", för att försörja sig själv med livets nödvändigheter, samtidigt som han predikade och undervisade andra om evangeliet. Apg 18:3, 1 Tess 2:9; 2 Tess 3:8; 1 Kor 4:12

Paulus citerade vår nyckelvers från en annan översättning och avslutade: "I allt har jag varit ett föredöme för er och visat er att ni, genom att arbeta som jag gör, bör hjälpa de svaga och hålla i minnet vad Herren Jesus själv har sagt: Det är mer välsignat att ge än att ta emot." Det finns gott om tillfällen för var och en av oss att vara generös mot andra, även om vi inte har några pengar att ge. Att visa medkänsla, uppmuntran eller helt enkelt en vänlig blick har ibland varit värdefullare för någon som är nedslagen än en handfull guld.

Att vara en "givare" innebär att tänka mer på andra och deras behov, och mindre på sig själv. Att vara "ledig" är motsatsen till att vara en givare, och är en form av själviskhet, som kan leda till andlig svaghet. (1 Timoteus 5:13). Paulus talade frimodigt mot bröder som utövade ledighet och sade: "Om någon inte vill arbeta, ska han inte heller äta", och förmanade dem att "i stillhet arbeta och äta sitt eget bröd". 2 Tessalonikerbrevet 3:7-12

En viktig del av ett lyckligt kristet liv är att utveckla konsten att ge "av hjärtat" till andra. "Ty Gud älskar en glad givare." (2 Mos. 25:2; 2 Kor. 9:7). Genom att göra detta blir vi mer lik Gud, eftersom Gud är den

största givaren. "Han gav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte ska gå förlorad, utan ha evigt liv ... för att världen genom honom ska bli frälst." Jak. 1:17; Joh. 3:16,17

Kristen generositet

Nyckelvers: ”När du skördar på åkern och förbiser en kärve, ska du inte gå tillbaka för att hämta den. Låt den ligga kvar åt främlingen, den föräldralöse eller änkan, så att Herren, din Gud, må välsigna allt du företar dig.”
5 Mosebok 24:19

Utvalda bibelverser:
5 Mosebok 24:14-22

I Femte Moseboken återges det sista budskap som Mose gav till israeliterna strax före sin död. Syftet med detta budskap var att uppmana dem att minnas och följa de anvisningar som Gud tidigare hade gett deras folk. En av dessa anvisningar återges i vår nyckelvers. En förklaring till detta krav finns i den föregående versen. ”Kom ihåg att följa detta, ty ni var slavar i Egypten, och Herren, er Gud, förlöste er därifrån. Därför befäller jag er att göra detta.” 5 Mosebok 24:18

Israeliterna fick inte ignorera dem som var hjälplösa och i nöd. Istället skulle de medvetet låta dem plocka upp det som blivit kvar på åkrarna för eget bruk. Anledningen till denna instruktion var att även de hade varit hjälplösa och behövande när de var slavar i Egypten. Lärdomen är omtanke om andra. Detta är en aspekt av att likna Gud, eftersom Gud själv har tillämpat denna princip, för i sin plan har han tagit hänsyn till den fattiga och hjälplösa mänskligheten.

När den fullkomlige människan Adam frivilligt trotsade Guds instruktion i Edens lustgård, var det

döden som utdömdes som straff, vilket i sin tur ärvdes av varje efterföljande mänsklig generation därefter. (1 Mosebok 2:16, 17). Eftersom alla människor föddes i synd och ofullkomliga, kunde ingen "på något sätt lösa ut sin broder eller ge Gud en lösen för honom". Psalm 49:7; 51:5

Endast ett syndfritt, fullkomligt människoliv kunde tillfredsställa Guds rättvisa – ett fullkomligt människoliv, Jesus, för det fullkomliga människolivets, Adams, olydnad. (2 Mosebok 21:23; Romarbrevet 5:12, 19). Gud frälste varje människa genom att sända sin enfödde Son till världen som en fullkomlig människa, som sedan frivilligt gav sitt liv "som lösen för alla" och därmed tillfredsställde Guds rättvisa. Johannes 3:16, 17; 1 Timoteus 2:5, 6; 1 Petrus 3:18

Precis som Gud befriade Israels folk från slaveriet i Egypten, så har han också befriat dem som följer i Kristi fotspår från syndens och dödens slaveri. (Johannes 8:35, 36; 1 Korinthierbrevet 15:22). Vi bör alltid komma ihåg detta; vi bör visa kärlek och barmhärtighet mot dem som antingen ännu inte har hört evangeliet eller som ännu inte har trott på det.

Det finns tillfällen då vi möter människor som, även om de inte alls är religiösa, går igenom svåra livserfarenheter såsom sjukdom eller en nära anhörigs död. (Romarbrevet 8:22). Vi bör betrakta dem som "utlänningen, den föräldralöse eller änkan" i denna instruktion som Gud gav till Israel. Sådana individer kanske inte har haft möjlighet att höra eller tro på Guds ord, eller så kan deras sinne vara förblindat för det.

Vi bör ha kärlek och medkänsla för dem. Om möjligt bör vi också dela med oss av några "frön" av sanningen till dem. På så sätt kan vi ge dem den bibliska grunden för att tro på en uppståndelse för alla och de underbara välsignelserna i Guds rike som snart kommer att komma över hela jorden. (1 Kor. 15:21, 22; Upp. 21:1–5). Antingen tar de emot det glada budskapet nu, eller så sår vi frön av sanning och hopp som kommer att spira i deras hjärtan i Kristi rike.

Rätt sabbatsfirande

Nyckelverser: "Han sade till dem: Sabbaten är till för människan, inte människan för sabbaten. Därför är Människosonen också sabbatens Herre."

Markus 2:27,28

**Utvalda bibelställen:
Markus 2:23-28**

Det fjärde budet som Gud gav Israel var: "Kom ihåg sabbaten, så att du helgar den. ... På den skall du inte utföra något arbete." (2 Mosebok 20:8–11). Gud förklarade budets innebörd och sade: "Det skall vara ett tecken mellan mig och er i alla era generationer, så att ni skall veta att jag är Herren som helgar er." 2 Mosebok 31:13,14

Genom profeten Jesaja gav Gud en djupare innebörd åt detta bud och förklarade: "Om du kallar sabbaten en fröjd och Herrens heliga dag ärad, och om du hedrar den genom att inte gå dina egna vägar och söka ditt eget nöje eller tala tomma ord, då skall du finna din glädje i Herren." Jesaja 58:13,14

Syftet med denna enda vilodag varje vecka var inte enbart fysisk vila, utan, vilket är ännu viktigare, den var avsedd, som förklaras genom profeten Jesaja, att vara en dag för att tänka på Gud och ära honom med glädje. Inget bud gavs av Jesus eller apostlarna till församlingen angående sabbatsdagen. Som Paulus skrev: "Ni står inte under lagen, utan under nåden." Romarbrevet 6:14,15

Vid tiden för Jesu första ankomst hade dock många judiska religiösa ledare blivit formalister och lade större vikt vid de bokstavliga buden än vid deras djupare innebörd. I denna lektion hade fariséerna anklagat Jesu lärjungar för att ha brutit mot sabbaten, eftersom de, när de gick genom ett sädesfält och var hungriga, hade gnuggat några korn mellan händerna för att äta dem. Lukas 6:1,2

Jesus överträdde inte sabbatsbudet och lärde inte heller andra judar att göra det. Han var jude och skyldig att hålla sabbaten. Han motsatte sig dock meningslösa feltolkningar av Guds bud. Följaktligen förklarade Jesus i denna lektion att "sabbaten är till för människan".

Ordet "sabbat" betyder vila. På ett annat ställe skrev Paulus: "Vi som har trott går in i vila." (Hebreerbrevet 4:3). Det är en vila i tro och förtröstan på Herren, och inte den bokstavliga fysiska vilan som judarna hade. Aposteln fortsätter: "Det återstår alltså en vila för Guds folk. Ty den som har gått in i sin vila, han har också upphört med sina egna gärningar, såsom Gud med sina. Låt oss därför sträva efter att gå in i den vilan, så att ingen faller genom samma exempel på otro." Hebreerbrevet 4:9-11

Vid första anblicken låter det motsägelsefullt att "sträva" för att "komma in i vila". Men det finns en viktig sanning i denna uppmaning. Denna vila är en som vi kommer in i genom att dagligen sträva efter att utveckla fullständig tro på Gud och beroende av honom. Det är en vila av fullt förtroende för Guds löften, grundad på kunskap, tillit och lydnad. Tack vare vårt förhållande till Gud genom hans Son, Jesus Kristus, vår Herre, kommer vi att finna andlig styrka i denna vila.

En sådan vila kommer att stå i proportion till vår tro på Gud och på alla hans löften. För Herrens efterföljare bör därför varje dag vara en sabbat eller vilodag, i den ytterligare bemärkelsen att vi med glädje tänker på och hedrar Herren i alla våra tankar, ord och handlingar.

Att uppmuntra varandra

Nyckelvers: "Låt oss ta hänsyn till varandra för att uppmuntra varandra till kärlek och goda gärningar."

Hebreerbrevet 10:24

Utvalda bibelverser:

Hebreerbrevet 10:22-25

Vanligtvis används ordet "uppmuntra" för att beskriva att väcka ilska eller illvilja. Men i vårt nyckelvers använder aposteln detta ord för att beskriva en uppmaning till det goda, en stimulans till kristen tillväxt i kärlek och goda gärningar. En annan översättning av denna fras är "att motivera varandra".

Att uppmuntra varandra till kärlek och goda gärningar är det sanna målet och syftet för Herrens efterföljare när de samlas. Vi behöver alla den hjälp och uppmuntran som kommer genom gemenskapen med dem som delar vår dyrbara tro. Aposteln betonar också att gemenskapen med bröderna blir allt viktigare när vi "ser att dagen närmar sig". Hebreerbrevet 10:25

För att på rätt sätt uppmuntra varandra till kärlek och goda gärningar påpekar aposteln att vi först måste "ta hänsyn till varandra". Detta innebär att vi behöver utveckla ett hjärtats medkänsla för andra och ta hänsyn till deras prövningar, svårigheter och svagheter. Det finns en vacker andlig balans som beskrivs i denna uppmaning att "uppmuntra varandra" till kärlek och goda gärningar. Varken

kärlek eller iver för goda gärningar är oberoende av varandra. Sann kristen kärlek kan inte existera om den inte manifesteras i goda gärningar. Inte heller kan det finnas gärningar som anses vara goda i Herrens ögon, om de inte är en följd av eller en manifestation av sann kristen kärlek.

Goda gärningar beskrivs på annat håll av aposteln Paulus som ett "kärlekens arbete". (1 Tessalonikerbrevet 1:3). Detta visar att sann kärlek "arbetar" eller verkar. En sådan kärlek är inte bara en vänlig inställning utan några kärleksgärningar, i tron att det räcker för att behaga Gud. Den kärlek som bör fylla och styra vårt kristna liv är Guds kärlek, den kärlek som vår himmelske Fader besitter och exemplifierar i sin inställning till det fallna mänskliga släktet. Gud älskade vårt fallna mänskliga släkte så mycket att han gav det som kostade honom mer än något annat han kunde ha gett, sin enfödde och välälskade Son, Jesus. (Johannes 3:16). I Jesus har vi ett exempel på den perfekta föreningen av sann kärlek och goda gärningar. Vi kan naturligtvis inte utföra alla de gärningar som vår Frälsare gjorde, men vi kan sträva efter att utveckla den anda som kommer att driva oss att göra allt vi överhuvudtaget kan.

Det grekiska ordet "*koinonia*", som i Nya testamentet översätts med "*gemenskap*", betyder "*partnerskap*". (Galaterbrevet 2:9; Filippierbrevet 1:5; 1 Johannesbrevet 1:6,7). Kristen gemenskap är mer än att bara träffas för att diskutera gemensamma övertygelser. Lusten att träffas bör drivas av insikten om att vi har kallats av Gud att vara medarbetare med honom i hans stora plan för upplysning och

frälsning av den syndförbannade mänskligheten. 2 Korintierbrevet 5:17–21; 6:1

Paulus belyser det arbete som vi har blivit inbjudna att delta i och förklarar: "Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv ... och har anförtrott oss försoningens ord. Nu då är vi ambassadörer för Kristus." (2 Korintierbrevet 5:19,20). Detta innebär att vi, om vi är trogna till döds, kommer att delta tillsammans med Kristus, vårt huvud, i det stora arbetet med att försonas den förlorade mänskligheten med Gud. Detta är det gemensamma arbete där varje efterföljare av Mästaren är en partner. Att "uppmuntra" eller "motivera" varandra till trofasthet i samband med denna sak bör vara ett primärt mål när vi träffas.

Israels vandring till Röda havet

”Dessa händelser inträffade för att tjäna som exempel, och de har skrivits ned för att vara en varnan för oss, på vilka tidernas slut har kommit.”

1 Korintierbrevet 10:11

Efter att Egyptens förstfödda hade dött och Israels förstfödda hade skonats, beslutade Farao att låta israeliterna gå. (2 Mosebok 12:29-32). Morgonen efter den händelserika påsknatten samlades de i Ramses för att påbörja sin resa mot Kanaan, det land som Gud hade lovat Abraham. (1 Mosebok 15:18-21; 2 Mosebok 3:8). I vårt inledande bibelställe säger aposteln Paulus att det som hände israeliterna skrevs ned som exempel, eller ”typer”, för att vi skulle lära oss av dem. Som kristna kan vi dra lärdomar av Guds handlande med detta forntida folk, vilket bör hjälpa oss att undvika de misstag de gjorde och utöva större tro på Guds omsorg över oss än vad de gjorde.

Rameses, från vilket israeliterna påbörjade sin resa, var en av de ”skattstäder” som detta förslavade folk byggde åt farao. (2 Mosebok 1:11; 12:37). Rameses var också titeln på den förtryckande faraon, och det blir ett mycket passande namn för staden från vilken israeliterna skulle påbörja sin resa mot det utlovade landet Kanaan. Egyptierna var soldyrkare. Deras solgud var ”Ra”. Det är inte förvånande att denna farao tog titeln Rameses för sig själv, vilket betyder

”solens barn”. Vi vet dock, ur sanningens synvinkel, att Ramses i själva verket inte var någon ljusgivare varken för Egypten eller för israeliterna. Det var han som hade förslavat Israels barn så att de ropade efter befrielse. Deras Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, hörde dem och befriade dem. 2 Mosebok 2:23–25; 3:7–10

Det finns en intressant parallell i detta avseende när det gäller Guds handlande med kristna idag – det vill säga andliga israeliter. (Romarbrevet 8:14; Hebreerbrevet 3:5,6; 1 Petrusbrevet 2:5,9,10). Även vi har så att säga en farao som förtrycker oss. Han är Satan, ursprungligen kallad Lucifer, vilket betyder ”ljusbärare”. Liksom forna tiders farao har han varit långt ifrån ett sant ljus. Ändå har han, genom sina olika bedrägliga metoder, framträtt som en ”ljusets ängel”. (2 Kor. 11:14). Det har varit sant att under Satans ledning har Guds bekännande folk letts till att bygga skattstäder – stora kyrkosystem som har maskerat sig som sanna Guds städer. Vi noterar dock att Egypten inte enbart representerar de stora kyrkosystemen, lika lite som deras skattstäder utgjorde hela Egypten. Egypten representerar mer specifikt världen eller mörkrets och dödens rike, i vilket alla Guds andliga israeliter vid ett eller annat tillfälle har varit förslavade. Romarbrevet 8:21-23; Galaterbrevet 4:1-7

Det fanns ingenting som Israels förslavade kunde göra för sin egen befrielse. Befrielsen från Egypten åstadkoms av Gud. Det är också Gud, genom sin överordnade försyn och genom det utgjutna blodet av Jesus, det större påskalammet, som åstadkommer vår befrielse, vår förlossning. (Johannes 1:29; 1 Korintierbrevet 5:7). Det är värt att

notera i detta sammanhang att även om det stänkta blodet från påskalammet ledde till Israels befrielse ur Egypten, förde det dem inte nödvändigtvis till det utlovade landet. Så är det också med de andliga israeliterna idag. Gud har befriat oss genom Jesu blod, men fortsatt trofasthet mot villkoren för vår kallelse är nödvändig om vi slutligen ska komma in i det himmelska Kanaan.

Fortsatt tro på den Gud som hade befriat dem genom påskblodet var den enda säkerheten israeliterna hade för att slutligen komma in i det utlovade landet. Detta utövande av tro genom att stänka påsklamets blod på dörrposterna och dörrkarmarna betraktades av Gud som ett uttryck för deras lydnad. (2 Mosebok 12:22,23). Underlåtenhet att fortsätta utöva samma grad av tro betraktades av Gud som ett uttryck för deras olydnad. Gud kom ihåg deras natur, att de bara var stoft, och fortsatte att ha tålmod med dem under en lång tid. (Psaltaren 103:14; Romarbrevet kapitel 11). Men deras envisa tvivel och glömska av Gud fick honom till slut att upphöra med sin kamp för dem. På grund av detta misslyckande att förbli trogna och lydiga vände han dem tillbaka, inte till Egypten, utan ut i öknen för att dö. (4 Mosebok 14:22,23). Låt oss väl minnas orden i vår inledande text, där Paulus säger oss att det som hände Israel hände dem som exempel. Må deras exempel på otro och olydnad vara en varning som hjälper oss att vandra mer troget och "värdigt det kall" som vi har fått. Efesierbrevet 4:1

Låt oss inte ta Gud för givet, och inte heller betrakta det han har gjort för oss som något vanligt och alldagligt. Vi får inte ta för givet att eftersom han en gång handlade med oss medan vi fortfarande var i

våra synder och befriade oss genom Jesu Kristi utgjutna blod, så kommer han att fortsätta att handla med oss utan att vi visar några tecken på en ständigt växande tacksamhet och tro. Det är genom vår tro och lydnad mot Gud som vi visar vår tacksamhet för det han redan har gjort för oss. Det är utan tvekan detta som aposteln menar när han säger: "Utan tro är det omöjligt att behaga honom." (Hebreerbrevet 11:6). Det är inte rimligt att anta att Gud kommer att fortsätta att överösa oss med sina "andliga välsignelser" om vi inte använder dem som ett medel för att stärka vår tro på honom och öka vår iver för honom och hans sak. Efesierbrevet 1:3

"Ingen bestående stad"

Alla israeliterna var redo att ge sig av till det utlovade landet, redo att ta emot den befrielse som Gud erbjöd dem. Följaktligen samlades de i Ramses, och därifrån vandrade de till Sukkot. (4 Mosebok 33:5). Namnet Sukkot betyder "tält" och är en bra påminnelse om att deras resa mot Kanaan, samtidigt som den gav dem frihet och befrielse från trældomen i Egypten, å andra sidan var en uppmaning till dem att avstå från många av de bekvämligheter och nödvändigheter som deras hem i Egypten utan tvekan tillhandahöll.

Israeliterna skulle inte längre åtnjuta skyddet av hus och tak över huvudet. Från och med då måste de bo i tält tills de nådde det utlovade landet. I detta finns en läxa för andliga israeliter som har påbörjat sin pilgrimsfärd mot det himmelska Kanaan, vilaens . Det kan inte finnas någon "bestående stad" som kan ge dem skydd mot svårigheterna på vägen under deras nuvarande färd. (Hebreerbrevet 13:14). Som andliga söner till vår himmelske Fader, på väg mot

det andliga förlovade landet, söker vi inte vårt skydd i materiella källor. Istället bor vi var och en i tillfälliga, anspråkslösa boningar som Gud vakar över, och vi har försäkran om att han varken slumrar eller sover. (Psaltaren 121:3,4). Hans dyrbara löften om nåd och skydd i varje nödstund utgör ett välsignat skydd mellan oss och de stormar och eldiga prövningar som annars skulle överväldiga oss. Hebreerbrevet 4:16

Israeliterna vandrade under ett molntäcke som Gud hade ställt till deras förfogande. (2 Mosebok 13:21,22). Detta kan mycket väl påminna oss om den gränslösa Guds nåd som omger oss och "att för dem som älskar Gud, det vill säga för dem som är kallade enligt hans avsikt, samverkar allt till det bästa." (Romarbrevet 8:14–17, 28). Denna nåd får inte hindras eller försvagas. Inget jordiskt moln får tillåtas komma emellan oss och vår Gud. Vi bör alltid kunna se upp mot skyddet av hans nåd och kärlek och därmed uppleva en ständigt växande känsla av hans barmhärtighet och omsorg. Vi bör dock komma ihåg att Guds kärlek och nåd mot oss inte alltid manifesteras enbart i livets behagliga upplevelser. De prövningar och lidanden som Herren tillåter att drabba oss är lika mycket uttryck för hans kärlek. Vi behöver även dessa upplevelser för att växa starka i honom "och i kraften av hans styrka". Efesierbrevet 6:10

Ta som exempel två växter av samma sort. Låt den ena växa i källaren, där ljus och frisk luft utesluts, och låt den andra växa i en öppen trädgård. Efter några veckor kan du se skillnaden mellan de två växterna. Den ena kommer att vara frisk och stark, den andra svag och bräcklig. Växten i källaren är skyddad från

vind och regn, men det är just detta skydd som hindrar den från att växa sig stark och hårdig. Å andra sidan blir den växt som odlas utomhus stark i sin kamp mot elementen, med hjälp av näringen från solens strålar och regnets livgivande fukt. Under himlens stora baldakin frodas växten tack vare alla de olika element och faktorer som bidrar till dess utveckling och styrka.

Sanna andliga israeliter har erfarenheter som omfattar alla faser av Guds nåd, genom vilka de växer upp i Kristus. Det är denna exponering som verkligen gör den troende kristne stark. Det är den motvind som blåser mot ett träd som får det att bli starkare och starkare, eftersom det slår sina rötter djupt ner i jorden. Man bör dock komma ihåg att det är solskenet som är det livsviktiga medlet för dess näring och liv, vilket ger det förmågan att stå emot stormarna. Även vi blir starka genom vårt motstånd mot livets stormar, men det är genom solskenet från Guds nåd som vi får uppmuntran och förmågan att vara trogna, till och med in i döden.

Den iver med vilken israeliterna inledde sin vandring genom öknen varade inte. I detta har vi en mycket levande illustration av vad som kan hända i våra egna individuella erfarenheter om vi inte noggrant vaktar oss själva. Det finns en möjlighet, ja till och med en fara, att förlora vår "första kärlek". (Uppenbarelseboken 2:4). Enligt 4 Mosebok 33:6–8 tycks israeliterna först ha rört sig i allmänhet österut, men plötsligt fick de order att vända söderut. Det mest naturliga för dem att göra hade varit att fortsätta österut, för då skulle de ha kommit till de små vattendragen norr om Röda havet, som säkert hade

varit mycket lättare att korsa och låg mer direkt i linje med Kanaan, deras mål.

Israeliternas färdväg verkar ha varit inkonsekvent, eftersom de istället för att öka avståndet mellan sig själva och faraos rike, minskade det. Inte bara det, utan de ökade också avståndet mellan sig själva och det utlovade landet. Förklaringen är dock att denna förflyttning var Guds ledd. I berättelsen står det: "Och Herren gick framför dem ... för att visa dem vägen." 2 Mosebok 13:21

Att följa Guds ledning

För andliga israeliter finns det många tillfällen då Gud leder, inte på ett sätt som innebär framsteg enligt köttet, utan i precis motsatt riktning, så att Guds nåd och makt kan visa sig i större utsträckning. Vi får inte välja vår egen väg, utan måste alltid låta Gud styra vår kurs, även om denna kurs ibland verkar mycket farlig. "Det finns en väg som verkar rätt för en människa, men dess slut" är inte den fullständiga och fullkomliga befrielse som vi hoppas på. Ordspråksboken 14:12

Om vi fick välja vår egen väg skulle vi vara benägna att följa våra naturliga tendenser och preferenser. Köttets väg är vanligtvis att följa den väg som innebär minst motstånd. Men på detta sätt kan varken Gud förhållas eller vår tro på rätt sätt visas. Det är alltså lätt att ha tro när vi kan se den bortre stranden, men när dimman sänker sig och hindrar vårt naturliga seende, då är det dags att utöva stark tro på Gud.

För att utveckla denna illustration: när man reser med båt en klar solig dag tänker man kanske inte så mycket på styrmanens skicklighet och kompetens.

Men när en tät dimma sänker sig och de gamla, välbekanta landmärkena inte längre syns, är det då vi uppskattar styrmanen och hans förmåga att föra oss säkert till vår önskade hamn. Under sådana omständigheter finns det ingenting man kan göra annat än att sätta fullt förtroende till styrmanen. Vår oro, nervositet, tvivel och oro skulle inte hjälpa det minsta. Vi måste stå fast i tron, medan styrman lotsar oss igenom.

Hur sant detta är när det gäller vår andliga resa! Det finns tillfällen när vi, i Guds försyn, inte kan göra något för att ta oss ur en svår situation. Vid sådana tillfällen finns det inget vi kan göra annat än att helt sätta vår tillit till Gud och inse att han är den som kan föra oss igenom. (Psaltaren 34:19; 2 Korintierbrevet 1:9,10). Det är då som våra yttersta nödlägen blir Guds möjligheter.

Gud förde israeliterna genom en extrem situation för att de skulle få en möjlighet att "stå stilla" och se hans frälsning. (2 Mosebok 14:13). Han ändrade deras väg och förde dem ner till Pihahiroth. Detta var verkligen en plats där, enligt köttet, deras hjärtan skulle svika dem av missmod. I stället för att finna sin befrielse från Egypten fullbordad, befann de sig i en till synes värre situation än när de först påbörjade resan. Kom de då ihåg den Gud som redan hade gjort så mycket för dem? Nej. De knorrade och grät. De såg bara Röda havet framför sig och egyptierna bakom sig. De såg ingen utväg eftersom de försummade att sätta sin tillit till Gud. 2 Mosebok 14:10-12

Kanske har även vi, som andliga israeliter, nått våra gränser och ser framför och bakom oss vad som verkar vara oöverstigliga hinder. Herren kanske

leder oss, så att säga, till Röda havet, där alla synliga flyktvägar tycks vara avskurna. Är det i sådana stunder vi fruktar och darrar inför den uppenbara, överhängande undergången? Det borde vi inte, för det är just här som Gud får sin stora möjlighet att ge oss befrielse. Det är genom dessa erfarenheter som vi lär oss den så välbehövliga läxan att befrielsen inte kommer från oss själva utan från Gud. Det är i sådana stunder som han säger till oss, precis som han gjorde till det forna Israel genom sin tjänare Mose: "Frukta inte, stå stilla och se Herrens frälsning." 2 Mosebok 14:13

Det är i sådana stunder som Gud, om vi låter honom, blir vårt tillflykts torn, vårt styrkans torn. Bokstavligt talat, hur skönt är det inte när vi har gått vilse i skogen och inte längre vet vägen ut, att plötsligt se ett välbekant torn som markerar en plats, som, om vi bara kan nå det, kommer att innebära säkerhet för oss. Gud är just ett sådant torn av styrka och befrielse, som ger oss frälsning i våra största nödstunder. (Psaltaren 61:1-3; Ordspråksboken 18:10). Utan honom skulle vi vara hopplöst vilse i förtvivlans öken.

Berättelsen säger oss att Gud ledde israeliterna till Pihahiroth, "mellan Migdol och havet". (2 Mosebok 14:2; 4 Mosebok 33:7). Migdol betyder "torn". Hur betydelsefullt detta är! Det var här som Gud uppenbarade sig för israeliterna som ett torn av tillflykt. Han instruerade Mose om vad som skulle göras under omständigheterna. Lydnad mot dessa instruktioner ledde till befrielse genom just det hav som bara en kort stund tidigare hade framstått som ett oöverstigligt hinder för deras flykt. Molnet som gick framför dem tog nu sin plats bakom lägret och

blev en mörk pelare för egyptierna och en ljus pelare för israeliterna, vilket hindrade egyptierna från att marschera in mot dem under hela natten. (2 Mosebok 14:19-22). På morgonen hade Röda havet öppnat sig, och de passerade igenom till säkerhet.

Andliga israeliter har ofta upplevelser som Gud tillåter och genom vilka deras tro prövas. Dessa hjälper oss att lära oss läxan: "För det är av nåd ni har blivit frälsta, genom tro – och detta kommer inte från er själva, det är Guds gåva – inte genom gärningar, så att ingen kan berömma sig." (Efesierbrevet 2:8,9). Det är av största vikt för oss att inse att det inte är genom vår egen kraft som vi vinner befrielse. Det är mycket nödvändigt att vi ibland "står stilla" och ser Guds frälsning. Detta innebär inte en slö eller ointresserad attityd, utan det innebär ett lugnt förtroende för honom. Det är en tillit som föds ur tron, att den som är för oss är större än alla som är emot oss. (Romarbrevet 8:31; 1 Johannes 4:4). Genom att på detta sätt sätta vår tillit till Gud och samarbeta med honom när han leder våra vägar, är seger och befrielse garanterade.

Att ha full tro på Gud innebär att vi litar på honom under alla omständigheter. Vi kommer att lita på honom när han säger att vi ska stå stilla, och vi kommer att lita på och lyda när han instruerar oss att gå framåt. Att inte röra sig när Herren ger oss marschorder skulle visa på brist på tro, lika mycket som det skulle göra att inte stå stilla när han ber oss att göra det. Men oavsett om vi står stilla eller går framåt på hans befallning, bör våra hjärtan alltid vara i ro, för vi vilar redan nu i insikten om hans fullbordade verk. Det är endast på detta sätt som vi kan komma in i den vila som tillhandahålls oss

genom tro på Kristus Jesus. (Hebreerbrevet 4:9-11). Allt vårt arbete för Herren och alla våra framsteg på den smala vägen bör grundas på och stå i harmoni med denna stilla, förtröstansfulla vila i honom och hans löften. Dessa ger oss försäkran om att oavsett vad som kan hända, så samverkar allt till vårt bästa. (Romarbrevet 8:28). Således kan vi, i väntan på vägens slut och den vila i Kanaan som vi där kommer att finna, redan nu, mitt i striderna och svårigheterna på vägen, tacka Gud, som "ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus". 1 Korintierbrevet 15:57